

RESSÒ DE LA PARAULA

Nadal cada dia en un món sense pau

Déu ha pres un cos, el Fill encarna una personalitat concreta en la qual veiem com és Déu i com relacionar-nos amb Déu. Què és l'home i quina la seva vocació, temptacions i destí. Des de llavors, els deixebles de Jesús busquem prolongar, allà on habitem, la mateixa vida de Crist respecte al mode de relacionar-nos amb Déu, amb les persones i amb el món. A partir de l'intercanvi de regals que ha tingut lloc per Nadal, Crist ens revesteix de gràcia i glòria. Què podem oferir-li nosaltres? Els Mags li oferiren or per a reconèixer la seva reialesa, encens per la seva divinitat i mirra per a anunciar el seu tràgic final.

Cada dia podem oferir a Déu l'or del nostre amor, l'encens de la nostra oració i la mirra de la cultura de les cures.

El nostre cos i la nostra personalitat tan diversos, estan marcats per un estil concret, tenen una orientació concreta, una mesura: són mitjà per a entrar en relació i comunió. Formem el Cos de Crist en l'Església, compartim el Cos i la Sang del Senyor en l'Eucaristia i sentim com a nostres les alegries i tristesses dels cossos de les persones als quals anomenem més que proïsmes: amics o germans. Prolonguem l'encarnació, manifestem Nadal amb la seva força guaridora en contacte amb les ferides pròpies i les del món.

La vida és un do immens, la família el millor regal. La pau que el món no acaba de conèixer, un dret humà i universal. En cada Eucaristia n'obrim un Al-

tre. L'amor de Déu ens ha trobat i nosaltres a Ell. Tenim motius per al goig: creiem en Nadal cada dia, el que prolonga i celebra l'Encarnació del Fill de Déu dia rere dia. El que fa de nosaltres instruments de pau i de l'amor un credo que se celebra amb tot el cos en la litúrgia, i es confessa amb fets de vida. Som dones i homes de desitjos, alguns acompanyats, uns altres per aconseguir. Tenim set de vida abundant per a tots, set de Déu i set de comunió veritable. Tenim ideals, aprenem a lluitar, resistir i superar dificultats. També sabem confiar i adorar. Solidaris amb les ferides de la humanitat, també aquest nou any volem promoure la «cultura de la vida» acollint les tres accions proposades pel papa Francesc en el seu Missatge amb motiu de la Jornada Mundial de la Pau, de l'1 de gener:

1) La crida de sant Joan Pau II l'any 2000, de pensar «en una notable reducció, si no en una total condonació, del deute internacional, que grava sobre el destí de moltes nacions. És necessari, al mateix temps, el desenvolupament d'una nova arquitectura financera, que porti a la creació d'un Document financer global, fundat en la solidaritat i l'harmonia entre els pobles.

2) «Un compromís ferm per a promoure el respecte de la dignitat de la vida humana, des de la concepció fins a la mort natural, perquè tota persona pugui estimar la pròpia vida i mirar el futur amb esperança, desitjant el desenvolupament i la felicitat per a si mateixa i per als seus propis fills. També

l'eliminació de la pena de mort en totes les nacions.

3) «Apel·lant a sant Pau VI i a Benet XVI, en aquest temps marcat per les guerres: utilitzem almenys un percentatge fix dels diners emprats en els armaments per a la constitució d'un Fons mundial que elimini definitivament la fam i faciliti als països més pobres activitats educatives també dirigides a promoure el desenvolupament sostenible».

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«El qui «és», neix; l'etern es fa creat, l'Infinít es fa extens. El qui enriqueix els altres, ara pidola, s'empobreix prenent la meua pròpia carn, perquè jo m'enriqueixi amb la seva naturalesa divina. Qui ho conté tot es buida de la seva glòria perquè tothom participi de la seva plenitud.»

Sant Gregori de Nazianz (Homilia 38)

—«El qui «és», neix». No té origen ni principi. Ell és l'origen i el principi. I el qui és el ser vol néixer.

—«L'etern es fa creat». Perquè «al començament existia la Paraula i la Pa-

Silenci i contemplació

raul·la estava amb Déu i la Paraula era Déu». Ara comença a existir en el temps, nascut de dona com tota criatura, per obra del Creador.

—«L'Infinít es fa extens». El qui no té límits ara s'empeteix i s'ajusta a unes mesures. No cabia en tot l'univers i ara es reclou en un pessebre.

—«El qui enriqueix els altres, ara pidola». El creador de tots els tesoros, el qui

dona talents i dons de tot tipus, ara pidola una casa, un refugi, un bressol. Com admira la humilitat i pobresa del nostre Déu!

—«S'empobreix prenent la meua pròpia carn perquè jo m'enriqueixi amb la seva naturalesa divina». Aquest és l'admirable negoci de Déu: Es fa pobre per enriqueir-nos. És la pobresa existencial, de la criatura, la pobresa de la carn. I la riquesa que ens re-

gala no està en l'ordre del tenir sinó del ser, la naturalesa divina.

—«Es buida de la seva glòria perquè jo participi de la seva plenitud». La seva glòria no és força o resplendor humà, sinó la seva condició divina. Va buidar-se del que estava ple, de la seva divinitat, perquè nosaltres ens omplim de Déu.

Davant d'aquest misteri no cap altra cosa que el silenci i la contemplació. Sobren les paraules. Deixem que el cor agraeixi.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

La Navidad cotidiana en un mundo sin paz

Dios ha tomado un cuerpo, el Hijo encarna una personalidad concreta en la que vemos cómo es Dios y cómo relacionarnos con Dios. Qué es el hombre y cuál su vocación, tentaciones y destino. Desde entonces los discípulos de Jesús buscamos prolongar allá donde habitamos, la misma vida de Cristo respecto al modo de relacionarnos con Dios, con las personas y con el mundo. A partir del intercambio de regalos que ha tenido lugar en Navidad, Cristo nos reviste de gracia y gloria. ¿Qué podemos ofrecerle nosotros? Los Magos le ofrecían oro para reconocer su realeza, incienso por su divinidad y mirra para anunciar su trágico final. Cada día podemos ofrecer a Dios el oro de nuestro amor, el incienso de nuestra oración y la mirra de la cultura de los cuidados.

Nuestro cuerpo y nuestra personalidad tan diversas, están marcadas por un estilo concreto, tienen una orientación concreta, una medida: son medio para entrar en relación y comunión. Formamos el Cuerpo de Cristo en la Iglesia, compartimos el Cuerpo y la Sangre del Señor en la eucaristía y sentimos como nuestras las alegrías y tristezas de los cuerpos de las personas a quienes llamamos más que prójimos: amigos o hermanos. Prolongamos la encarnación, manifestamos la Navidad con su fuerza sanadora al contacto con las heridas propias y las del mundo.

La vida es un don inmenso, la familia el mejor regalo. La paz que el mundo no termina de conocer, un derecho humano y universal. En cada eucaristía abrimos Otro. El amor de Dios nos ha encontrado y nosotros a Él. Tenemos motivos para el gozo: creemos en la Navidad cotidiana, la que prolonga y celebra la Encarnación del Hijo de Dios cada día. La que hace de nosotros instrumentos de paz y del amor un credo que se celebra con todo el cuerpo en la liturgia, y se confiesa con hechos de vida. Somos mujeres y hombres de deseos, algunos cumplidos, otros por llegar. Tenemos sed de vida abundante para todos, sed de Dios y sed de comunión verdadera. Tenemos ideales, aprendemos a luchar, resistir y sortear dificultades. También sabemos confiar y adorar. Solidarios con las heridas de la humanidad también este nuevo año queremos promover la «cultura de la vida» acogiendo las tres acciones propuestas por el papa Francisco en su Mensaje con motivo de la Jornada Mundial de la Paz del 1 de enero:

1) La llamada de san Juan Pablo II el año 2000, de pensar «en una notable reducción, si no en una total condonación, de la deuda internacional, que grava sobre el destino de muchas naciones. Es necesario, al mismo tiempo, el desarrollo de una nueva arquitectura financiera, que lleve a la creación de un Documento financiero global, fundado en la solidaridad y la armonía entre los pueblos.

2) «Un compromiso firme para promover el respeto de la dignidad de la vida humana, desde la concepción hasta la muerte natural, para que toda persona pueda amar la propia vida y mirar al futuro con esperanza, deseando el desarrollo y la felicidad para sí misma y para sus propios hijos. También la eliminación de la pena de muerte en todas las naciones.

3) «Apelando a san Pablo VI y a Benedicto XVI, en este tiempo marcado por las guerras: utilicemos al menos un porcentaje fijo del dinero empleado en los armamentos para la constitución de un Fondo mundial que elimine definitivamente el hambre y facilite en los países más pobres actividades educativas también dirigidas a promover el desarrollo sostenible».

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Mans Unides: Posa una llum al món

La Delegació de Mans Unides de Sant Feliu de Llobregat agraeix als mossens de les

diferents parròquies de la nostra diòcesi per haver col·laborat en les 24 hores de «Posa una llum al món»,

així com també a tots els feligresos que han fet la seva aportació.

Als organitzadors, els agradaria més participació en les parròquies que encara no han fet aquesta activitat tan important per ajudar els nostres germans.

Aquesta campanya consisteix en fer un donatiu per col·laborar amb els projectes que Mans Unides té per a aquest any.

Es reparteixen unes espelmes que es distribueixen a tots els feligresos i, un cop enceses, es fa una foto que es penja a les xarxes socials de Mans Unides. Aquest gest vol significar que amb els projectes de Mans Unides les persones d'arreu del món troben una ajuda molt important.

Cada parròquia ha pogut participar quan li ha semblat més adient entre els mesos de novembre i desembre.

Nova junta de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

Durant el transcurs del dinar de Nadal de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la Província Eclesiàstica de Barcelona (PEB), celebrat el 15 de desembre passat, es va presentar la nova junta de l'Hospitalitat. En Jaume Esteve Carbonell de Gavà és el nou President de l'entitat en substitució de la Marta Ventura. De la seva banda, la vicepresidenta és la Fina Via Bertran de Vilafranca del Penedès. Tots dos són de la nostra diòcesi. Pel que fa al consiliari és Mn. David Àlvarez Rodríguez.

SETMANA DE PREGÀRIA PER LA UNITAT DELS CRISTIANS

18-25 de gener de 2025

"Ho creus, això?"
(Jn 11, 26)

Comissió Interdiocesana
d'Ecumenisme i de Relacions
Interreligioses

1700è aniversari
del Concili de Nicea

«És una diòcesi en què s'ha promocionat molt el Diaconat Permanent»

El bisbe de Sant Sebastià (País Basc), Fernando Prado Ayuso, va assistir a l'ordenació episcopal i inici del ministeri del nostre bisbe Xabier Gómez. Seguidament ha respost unes preguntes fetes per la Delegació de Mitjans de Comunicació de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Com va viure la celebració del 30 de novembre passat?

Amb molt de fervor i molt d'afecte cap a l'ordenat. Vaig viure la jornada en oració, demanant al Senyor que acompanyi a Mons. Xabier en la nova etapa, en aquest nou moment vital al servei de l'Església i, en concret, de l'Església que pelegrina a Sant Feliu de Llobregat.

Va ser un dia preciós, ple d'emocions per a tothom, especialment per a ell, per als pares i els germans i fami-

liars, per als amics de tants llocs i per als germans dominics. Que el Senyor el beneeixi i el guardi en aquest ministeri i, ara, li doni orelles per escoltar, ulls per veure i olfacte per discernir bé la voluntat de Déu.

El bisbe Xabier serà un bon pastor a la diòcesi, qualitats no n'hi falten. El Senyor, a més, suplirà allò que li fal-

ti. Avui, a l'Església, el contrast, l'acompanyament i el compromís dels diocesans també és una cosa que els bisbes sentim molt reals i properes. Gràcies a Déu, les nostres esglésies compten amb gent generosa, qualificada i entusiasta que ho fan tot més fàcil i possible.

Coneix la nostra diòcesi?

La veritat és que la conec més aviat poc. He estat diverses vegades a Montserrat, però la diòcesi m'és força desconeguda.

Observo amb enveja sana i amb agradable sorpresa que és una diòcesi en què s'ha promocionat molt el Diaconat Permanent. És una cosa que em crida l'atenció. Espero que siguin, de debò, bons col·laboradors a l'àmbit de la caritat i al del servei de la Paraula.

Els diaques a l'Església no han de ser mai com escolans avantatjats o promocionats o com a capellans disminuïts. Tenen el seu lloc i el seu paper a la comunitat cristiana, molt vinculats al bisbe i als rectors.

D'altra banda, veig que la diòcesi té una mica de tot: muntanya, mar, ciutat, pobles... No li faltaran entreteniment al bisbe. És una diòcesi gran, molt poblada, amb més d'un milió d'habitants. Espero que de mica en mica, sense pressa, però sense pausa, anirà fent-se ell també amb la mesura de la gent, de les coses.

Mons. Xabier és àgil i intel·ligent, però, sobretot, és bona persona. Això li obre totes les portes. Prego per ell, perquè sigui un bon pastor i perquè els seus diocesans el vulguin com el que serà per a ells: un pare, un germà i un amic.

Trobada preparatòria del Congrés de Vocacions

El dissabte 14 de desembre passat, a la Casa de l'Església de la nostra diòcesi, va tenir lloc la trobada pre Congrés de Vocacions. El grup l'integren, preveres, diaques, religiosos i laics de la delegació de Pastoral Vocacional del bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Cal recordar que el Congrés de Vocacions se celebrarà del 7 al 9 de febrer de 2025, a Madrid, amb el títol: «Església, assemblea de cridats per a la missió».

Una gran festa de l'Església

El Congrés es prepara com una «gran festa» de l'Església per revifar al Poble de Déu el desig i la necessitat de les vocacions. L'Assemblea Plenària de

la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) ha encomanat la seva organització al Servei de Pastoral Vocacional, que integra les comissions episcopals de Laics, Família i Vida, Missions, Vida Consagrada, Clergat i Seminaris, amb la col·laboració de la CONFER i de CEDIS.

El Pavelló Madrid-Arena, el recinte firal de la «Casa de Campo» de Madrid, reunirà durant aquests tres dies més de 3.000 persones vinculades a l'Església a arreu de l'Estat en les seves diferents realitats: diòcesi, vida consagrada i moviments.

Més informació a través d'aquest QR:

AGENDA

■ Pessebre Vivent de Corbera de Llobregat. Els dies 5 i 11 de gener de 2025 són els últims dies per veure el Pessebre Vivent de Corbera de Llobregat.

Per a més informació:

<https://www.pessebreacorbera.cat>

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Is 60,1-6 / Sl 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12]. Epifania del Senyor. Diada dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora); sant Melani, bisbe; sant Nilamó; santa Macra, vg. i mr.

7. □ Dimarts [1Jo 3,22-4,6 / Sl 2 / Mt 4,12-17.23-25]. Sant Ramon de Penyafort (†1275), prev. dominicà, del Penedès, patró dels juristes i canonistes; sant Julià de Toledo, bisbe; santa Virgínia, mr.; sant Crispí, bisbe; sant Tell, abat; beata Justa d'Oliveira Liudalva, vg. i mr.

8. □ Dimecres [1Jo 4,7-10 / Sl 71 / Mc 6,34-44]. Sant Apol·linar, bisbe;

sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), vg., a Brussel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelita); sant Llorenç Justinià, bisbe.

9. □ Dijous [1Jo 4,11-18 / Sl 71 / Mc 6,45-52]. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Basilissa, esposos mrs.; sant Andreu Corsini, bisbe (carmelita); santa Marciana, vg. i mr.

10. □ Divendres [1Jo 4,19-5,4 / Sl 71 / Lc 4,14-22a]. Sant Agatò, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursèol, monjo de Sant Miquel de Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

11. □ Dissabte [1Jo 5,5-13 / Sl 147 / Lc 5,12-16]. Urgell: Beata Anna M. Janer i Anglarill, vg.; sant Higiní,

papa (grec, 136-140) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.; beats Gonçal d'Amarante i Bernat Scammacca, prevs. dominicans.

12. □ Diumenge vinent, Baptisme del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Is 42,1-4.6-7 / Sl 28 / Fets 10,34-38 / Lc 3,15-16.21-22 (o bé: Is 40,1-5.9-11 / Sl 103 / Tt 2,11-14;3,4-7 / Lc 3,15-16.21-22)]. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martino de Lleó, prev.; sant Victorià, bisbe; sant Antoni Maria Pucci, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, rel. caputxí; beat Pere Francesc Jamet, prev.; sant Elred, abat cistercenc.

Diumenge II després de Nadal (C)

COMENTARI

«El qui és la Paraula es va fer home»

Les lectures d'aquest diumenge ens conviden a meditar el gran misteri d'amor que celebrem en aquests dies. I el podem sintetitzar en les paraules de l'evangeli: *El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle*. Qui és aquesta Paraula?: La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu; al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula, doncs, és Déu mateix que s'ha fet home, s'ha fet un de nosaltres, un veí més de la nostra escala o del nostre poble. Només ens caldria meditar a fons aquest gran misteri: tot un Déu fent-se petit, pobre, ignorant com qualsevol humà. Però a més *tenia en ell la Vida i la vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la*. Aquesta Llum il·lumina tots els homes. Si volem saber quin és el camí que hem de seguir només ens cal deixar-nos il·luminar per aquell que és la Llum del món. Aquesta Llum no ho són ni els filòsofs, ni els polítics ni els savis d'aquest món, només aquell que és la Paraula de Déu. Però a més *als qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No per una descendència de sang ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix*. El mateix Déu vol que siguem fills! Només ens cal creure i acceptar aquell qui és la Paraula, la Llum, la Vida. És també la Saviesa de la que parla la primera lectura: *M'ha creat abans del temps, des del principi i mai més no deixaré d'existir*. El mateix Senyor li va dir: *Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat*. Són paraules molt semblants a les que hem escoltat a l'evangeli. Aquest do tan gran de Déu demana una resposta per part nostra, tal com ens diu sant Pau. *Déu ens elegí en ell abans de crear el món perquè fóssim sants, irrepremissibles als seus ulls per amor*. A l'amor immens de Déu hi ha de correspondre el nostre amor. I demanem també, que el *Senyor ens concedeixi una comprensió profunda de la seva revelació perquè coneguem de veritat qui és ell*, la Paraula, la Llum i la Vida que s'ha fet home.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 24,1-2.8-12)

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, dient:

«El Senyor de l'univers em donà una ordre, i qui em va crear i m'assenyala on plantarà la meua tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat."»

M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir.

Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat.»

► Salm responsorial (147)

R. *El qui és la paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Sió, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra, / i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-6.15-18)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepremissibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dona lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dona entre els sants.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 1,1-18) (Versió abreujada)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat.

► Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eccl 24,1-2.8-12)

La sabiduría hace su propia alabanza, encuentra su honor en Dios y se gloria en medio de su pueblo. En la asamblea del Altísimo abre su boca y se gloria ante el Poderoso.

«El Creador del universo me dio una orden, el que me había creado estableció mi morada y me dijo: "Pon tu tienda en Jacob, y fija tu heredad en Israel".»

Desde el principio, antes de los siglos, me creó, y nunca jamás dejaré de existir.

Ejercí mi ministerio en la Tienda santa delante de él, y así me establecí en Sión. En la ciudad amada encontré descanso, y en Jerusalén reside mi poder. Arraigué en un pueblo glorioso, en la porción del Señor, en su heredad.»

► Salmo responsorial (147)

R. *El Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sión. / Que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-6.15-18)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en Cristo con toda clase de bendiciones espirituales en los cielos. Él nos eligió en Cristo antes de la fundación del mundo para que fuésemos santos e intachables ante él por el amor. Él nos ha destinado por medio de Jesucristo, según el beneplácito de su voluntad, a ser sus hijos, para alabanza de la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en el Amado. Por eso, habiendo oído hablar de vuestra fe en Cristo y de vuestro amor a todos los santos, no cese de dar gracias por vosotros, recordándoos en mis oraciones, a fin de que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo, e ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos.

► Comienzo del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,1-18) (Versión abreviada)

En el principio existía el Verbo, y el Verbo estaba junto a Dios, y el Verbo era Dios. Él estaba en el principio junto a Dios. Por medio de él se hizo todo, y sin él no se hizo nada de cuanto se ha hecho.

En él estaba la vida, y la vida era la luz de los hombres. Y la luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no lo recibió. El Verbo era la luz verdadera, que alumbra a todo hombre, viniendo al mundo.

En el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de él, y el mundo no lo conoció. Vino a su casa, y los suyos no lo recibieron. Pero a cuantos lo recibieron, les dio poder de ser hijos de Dios, a los que creen en su nombre. Estos no han nacido de sangre, ni de deseo de carne, ni de deseo de varón, sino que han nacido de Dios. Y el Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria como del Unigénito del Padre, lleno de gracia y de verdad.